

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uprawnienia przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń obejmują również umocowanie do przyjmowania doręczeń dla zakładu ubezpieczeń, w związku z czym w sprawie poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń o naprawienie szkody będącej następstwem wypadku sądowe doręczenie może być skutecznie dokonane względem zakładu ubezpieczeń do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103/WE ma bezpośredni skutek tego rodzaju, że poszkodowany może powołać się na ten przepis przed sądem krajowym z tym skutkiem, że sąd krajowy musi przyjąć, iż miało miejsce skuteczne doręczenie względem zakładu ubezpieczeń, jeśli doręczenie zostało dokonane do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń jako „przedstawiciela” zakładu ubezpieczeń w sytuacji gdy nie zostało jednak udzielone pełnomocnictwo do doręczeń w drodze czynności prawnej, ani też prawo krajowe nie ustanawia w tym przypadku ustawowego umocowania do doręczeń ale w pozostałym zakresie doręczenie spełnia wszystkie przesłanki przewidziane przez prawo krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. L 263, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Maria Albertina Gomes Viana Novo i in. przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP

(Sprawa C-309/12)

(2012/C 287/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Central Administrativo Norte

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias e Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy, prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy nawet wówczas, gdy pracownicy wystąpili przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Nienburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Heinz Kassner przeciwko Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

(Sprawa C-311/12)

(2012/C 287/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Nienburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heinz Kassner

Strona pozwana: Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?

2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w